

πόσιο έσύ !) Πρώτος έγώ τόν ψηφίζω, άφού ψηφίζονται φαίνεται οι άρχηγοί, δέν τούς ψηφίζουμε τά έργα τους.

"Άμα βρεθώ τó λοιπόν ó κατάλλήλος άρχηγός, θά διούμε και μεις άπρη μέρα. Δέν ξέρω, δέ με βώτησε, δέ με συβουλέφτηκε, δέ μου ζήτησε τή γνώμη μου ψυχή άθρώπου, μά έγώ έχω καλή έλπίδα πώς στη θέση του **Νουμά**, θά μάς ξεφυτρώσει άγάλια γάλια κανένα φύλλο τής γλυκειάς μου τής **μισής**, κανένα (κοιτάξτε, παρακαλώ, πιά άπάνω) κανένα **φρόνιμο**, κανένα **φερντινάτικο** φύλλο, πού γυρέθοντας νά πουλήσει δού'εψη στέν καθένανε, θά τούς πουλήσει δλους, κ' έτσι θά προδώσει μά μορφή τήν 'Ιδέα.

Κάτι ώς τόσο και τούτο, κάτι βέβαια, νά βγώ τέτοιο φύλλο. Τιμή πού μου γίνεται για τήν είκοσιπενταετηρίδα του **Ταξιδιού**. Έδω και είκοσι πέντε χρόνια, ούτε φύλλο πού νά μάς προδίη δέν είχαμε.

Άφού τó λοιπό γιορτάζω φέτο, θά παρακαλέσω νά μου κάμουνε κ' ένα χατίρι. Άντρα διεφτυντή νά μη βάλουνε. Χρόνος δέ θά περάσει κι δλο: θά τού ριχτούνε. Ίσως λιγώτερο με γυναίκα. Γι' άφτό προτείνω νά γίνη διεφτυντρια ή κυρία Δέλτα. Έτσι τουλάχιστο έχω προστάτη στό στρατόπεδο τής Μισής—άς άφήσουμε πώς ύπάρχει κάποια έλπίδα, διεφτυνώντας, νά μήν αδειάζη νά γράφη παραπανιστά για τούς Βουλγάρους τού παλιού καιρού.

Έγώ, αδέρφια, έννοια σας και άρθρα νά μη γράφω, δέν πειράζει. Πάνω άλλιώς τή δουλειά. Βράζει μέσα μου τó **Μεγάλο** μου τó **Ταξίδι**. Μέσα μου βράζει δυνατά, μέσα μου φουσκώνει ó **Διγενής Άγκίτας**. Μέσα μου καίει, άγια πυρκαγιά, ή άγάπη τής Ελλάδας. Έχω λίγα χρόνια νά ζήσω, θά τά ζήσω στά δοξαμένα τά χώματα κάτω. Θά σάς έρχουμαι κάθε καλοκαίρι. Θά βλέπóμαστε, θά κουβεντιάζουμε, θά συζητούμε, άρθρα προφορικά θά σάς βγάζω, και θά πάμε σίγουρα όμπρός. Δέν τó φαντάζεστε, ή γλώσσα μου τί κόφτει και τί δέν κόφτει. Όλοι σας θά γίνετε φίλοι μου και τί δέν διήτε. Δέ θά είναι άναμεταξύ μας, όπως με τούς Βουλγάρους, πού λέει ó τίτλος τού άρθρου, **είρήνη κ' έπειτα πόλεμος**, παρά τó έναντίο. Ύστερις άπό τόν πόλεμο, θά χαρούμε και μεις τήν **είρήνη**.

Λεπτόρα, 1 τού Σταβρού, 1913, στό Saint-Quaiz, villa Susanne.

ΨΥΧΑΡΗΣ

—><—

ΥΣΤΕΡΟΓΡΑΦΟ

Μωρέ παιδάκια μου, έλάτε νά γελάσουμε, νά χαρούμε, νά πηδήσουμε, νά τραγουδήσουμε, νά φι-

ληθούμε. Φανταστήτε το πώς φέματα είναι όσα πιά άπάνω σάς έγραφα κ' έκλαιγα. Δέν πάδει ó **Νουμάς**, θά εξακολουθήσει. Τί λαμπρή, τί ώραία, τί γλυκειά είδηση ! Έτσι δέν είναι ; Τόμαθα μόνο άφού έστειλα στήν Άθήνα τó άρθρο μου. Και τήν έπαθα. Γιατί νά διήτε τί τρέχει. Μιά και κατάστρωσα τίποτις στό χαρτί, αδύνατο μου είναι νάλλάξω άρχή, τέλος ή και μέση. Μαζί χυθήκανε, μαζί πρέπει νά ξαναχυθούνε, δηλαδή νά ξαναγίνη δλο τάρθρο—ή νά μείνη όπως είναι.

Τό λοιπόν είπα νά μείνη, άφησα τούς άποχαιρειτισμούς, άφησα και τάλλα. Τή στιγμή πού τά λέγαμε, άλήθεια είτανε, ταιριάζανε κιάλας. Στό βάδισμα τó μακρινό τής 'Ιδέας, σταθήκανε κι άφτά ένα σηπείο. Άς τά φυλάξουμε στά ιστορικά μας. Ένα είναι βέβαιο, πώς με κακία τίποτα δέ λέω, άν κ' έχω κάποιο δικαίωμα κάτι νά πώ. Θάτανε άμαρτία νά πειραχτή κανένας, μάλιστα καμιά. Μήν ξεχνάτε πώς οι Πολίτες έμεις είμαστε και χωρατατζήδες.

Με χρυσά γράμματα ώστόσο αξίζει νά χαράξουμε στά κατάστιχα τής 'Ιδέας τόννομα εκείνου ή εκείνων πού θυσιαστήκανε και συλλογιστήκανε πώς χέρι χέρι με τή νίκη τήν πολεμική βαδίζει και ή γλωσσική μας ή νίκη. Θέλουνε και οι δού τους προσοχή, γιατί έθνικές είναι και οι δού.

Έλπίζω νά τούς διώ, νά τούς χαρώ, τούς αξίους τούς άθρώπους, έπειδή στό άρθρο μου τόν έπίλογο, ψέμα δέν είναι πού τού χρόνου σκοπέσω νά κατεδώ στάγια τά χώματα ζωντανός, εκεί πιά νά λουστώ με τά σωστά μου στέν "Ήλιο τής 'Ιδέας.

ΨΥΧΑΡΗΣ

Παρασκευή, 19 τού Σταβρού, 1913.

ΡΥΘΜΙΚΗ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ

Τό «Ώδειον Λόττινερ», ή μοναδική μουσική άκαδημία μας, εισάγει φέτος τή «ρυθμική γυμναστική» τού μεγάλου Έλβετού μουσικοπαιδαγωγού Jaques Dalcroze. Τί σημαντική ήθοπλαστική σημασία έχει τó σύστημα αυτό, μπορεί νάν τó ιδεί ó καθένας, διαβάζοντας τó φωτιστικό πρόλογο τού ίδιου τού Dalcroze, πού τονέ δημοσιεύει τó Ώδειο Λόττινερ σ' ένα μανιφέστο του, μαζί με τή γνώμη τού καθηγητή κ. Άντ. Χρηστομάνου.

«Η έπισταμένη μελέτη τής μεθόδου τού Jaques Dalcroze τής ρυθμικής γυμναστικής—γράφει ó κ. Χρηστομάνος—πειθει ότι, ή έφαρμογή ασίης, ιδία εις Παρθεναγωγεία, θέλει είσθαι ευεργετική διά τήν διάπλασιν τού τε σώματος και τού χαρακτήρος, ρυθμίζει και βαθύνει τήν άναπνοήν, άναπτύσσει τόν θώρακα, κανονίζει τήν λειτουργίαν τής καρδιάς, τονώνει τούς μύς και καθιστά ένα έκαστον έξ αυτών, ή και πλείονας όμού, ύποχειρίους εις τήν θέλησιν».

Τό «Ώδειον Λόττινερ» έφερε έπίτηδες άπό τήν Έλβετία δασκάλα, άριστούχο τής Σχολής Dalcroze.

ΜΟΥΣΙΚΟΦΙΛΟΣ